

— НОВІ ОБРІЇ —

Безмежна водна гладінь океану, синя й непокірлива, уже кілька днів ніби благоговіла до трансатлантичного лайнера, який уперто прокладав собі шлях, прямуючи до далеких берегів. Чисте небо, прозоре повітря та спокійна вода були до душі пасажирам, адже багато хто з них уперше здійснював таку подорож і був наляканий чутками про те, що пересування океаном пов'язане з певним ризиком. Наразі, коли подорож нарешті добігала кінця, люди зібралися на палубі. Кожен та кожна намагалися зайняти найкраще місце, щоб розгледіти величний і вражаючий краєвид американського континенту, що саме вигулькнув на обрії. Ніхто не бажав прогавити цю мить. Переповнені емоціями люди гули, неначе бджолиний рій. Вони раділи й захопливо вказували одне одному на постать статуї Свободи, яка виднілась удаліні й цохвилини з їх наближенням зростала. Величезний за розмірами монумент у далекому 1885 році прибув із Франції до Нью-Йорка і не тільки залишився як подарунок французького народу Сполученим Штатам Америки, а й став одним із найвідоміших символів цієї країни. Тепер «Свобода, що осяює світ» (назва національного пам'ятника) сприяла тому, що в душах гостей, які ризикнули прибути на американську землю та побачили її, несвідомо зароджувалося не тільки замилювання, а й надії на нове життя.

Жуліан, якого грубо штовхали з усіх боків радісні пасажери, і собі задумливо вдивлявся у постать статуї. На душі в нього було тривожно, й із кожною секундою, що наближала їхнє судно до берегів Америки, він, на відміну від інших пасажирів, відчував зростаючу невпевненість у собі.

Не міг повірити тому, що з ним відбувається. Невже це він, чоловік, який упродовж останніх років віддавав перевагу не емоційному поривові (нехай і властивому йому замолоду), а добре обдуманам та зваженим рішенням, раптом наважився на такий божевільний учинок — на цю поїздку?! У це не могли повірити і його друзі. Одні стверджували, що це відмова Монік дивним чином вплинула на нього. Інші — що Жуліан з добре обміркованою стратегією вирушив підкоряти Голлівуд. Але насправді всі ці роки Жуліан не міг забути своє перше кохання — Флоренс. Навіть стосунки з Монік не те, щоб стерли пам'ять про ці почуття, а навпаки — воскресили їх. А розставання штовхнуло на вчинок, який він не насмілювався зробити раніше, але про який завжди думав. І тепер, коли було ухвалене рішення та полишені друзі й родичі, стало життя, усі зароблені старанною працею заслуги в кар'єрі, Жуліан раптом чітко усвідомив, що не може відповісти на головне запитання: що ж чекає на нього тут? І справді, що могло чекати на нього на цій чужій землі, серед чужих йому людей? Яке місце зможе він зайняти в новому суспільстві?

Але не від цього стискалося його серце, а від думки: «А чи не даремно я дозволив собі бути настільки самовпевненим і вирушити на інший кінець світу заради почуттів, які, можливо, насправді ніколи й не були взаємними?!». Усе, що залишилося йому від стосунків, пам'ять про які привела його до Америки, — каблучка. Весілля не відбулося, бо фатальна наречена, не вважаючи за потрібне пояснити йому причину свого несподіваного рішення, виїхала з країни разом із багатим шанувальником. Вона легко викреслила Жуліана зі свого життя. І це все після їхнього палкого й тривалого роману. Роману, який повинен був завершитися весіллям. Як же грубо вона образила його! Як підло розбила серце, жорстоко укравши віру в кохання! Йому нелегко було пережити настільки дивне розставання, тож він заприсягся, що нізащо не шукатиме зустрічей із нею. Відтоді Жуліан з головою поринув у роботу й почав цілеспрямовано

ігнорувати симпатії дам. А враховуючи, що він був впливовим кінорежисером, прихильниць він мав чимало.

Але одного разу чарівна усмішка незрівнянної Монік розтопила кригу в його серці, однак, як згодом з'ясувалося, лише для того, щоби дати йому знову відчутти біль. Даремно він намагався витиснути зі серця справжнє кохання усього свого життя — Флоренс. Щораз, обіймаючи Монік, бажав повірити в те, що старі почуття вмерли, але вони вперто продовжували жити. Жуліан вжахнувся, бо якби Монік погодилася стати його дружиною, то він прожив би усе життя, обманюючи і себе, і її. Знайшовши сили зізнатися собі в цьому, він спокійно відпустив нову коханку й навіть зумів зберегти з нею гарні стосунки. Однак відчуття дикого спустошення й самотності, від яких намагався врятуватися вже довгі роки, з подвоєною силою опанували ним. Настав той час, коли навіть робота більше не дарувала задоволення. Так не могло тривати далі. Треба було розібратися в собі та своїх почуттях. Хоча вже давно потрібно було це зробити, але ніяк не вистачало духу. Образа заважала зрозуміти вчинок коханої жінки, а гордість — розпочати рішучі дії. Тепер, із плином часу, образа притупилась, а гордість стала меншою. Тобто настала слушна мить вирішити усе раз і назавжди! Такі міркування підштовхнули Жуліана на цю поїздку, але не вселили впевненості у щасливому фіналі. І ось він знову, як і у свої юні роки, ігноруючи заперечення холодного розуму та дослухаючись лише до пориву серця, з головою кинувся в невідомість.

Жуліан заплющив очі й на кілька секунд дозволив спогадам про минуле щастя ожити в його уяві. Які ж то були прекрасні, але тепер далекі, дні; які палкі поцілунки! Різко розплющивши очі, він поринув у тривожні роздуми. Саме цієї миті з юрби пролунав захоплений вигук рідною мовою:

— Земля змін! Можливо, саме тут здійсняться наші мрії!

Почувши голос, Жуліан озирнувся й зустрівся поглядом з низьким носатим чоловіком. Обличчя обох витягнулися від здивування. За кілька кроків од Жуліана стояв його

друг юності. Як давно то було?! Як давно вони мріяли про здійснення своїх бажань і хоробро ганяли на гоночних автомобілях заради азарту та грошової винагороди.

— Жуліане? Чорт, яка несподівана зустріч! — вигукнув Шарль, грубо розштовхуючи юрбу та пробираючись до друга.

— Шарлю, чи то ти?! Зірвиголово, як ти тут опинився? — не стримуючи подиву і радості, спитав Жуліан, потискуючи йому руку.

— О-о! — по-діловому задерши носа, почав Шарль. — Я маю чималі надії на цю поїздку. Нарешті доля стала прихильною до мене. Мене запросили. Врешті-решт моя праця, усе чим я жив довгі роки, і те, зауваж, що ти одного разу покинув заради легковажної актриски, залишивши мене самого, тепер почало давати плоди. І знаєш, Жуліане, я сповнений рішучості. Не прогавлю цей свій шанс, нізащо!

— Тоді я радий за тебе. Але ж, схоже, ти нітрохи не змінився. Спокійне й осіле життя — це, як і раніше, не про тебе, — зауважив з посмішкою Жуліан.

— Так, друже, саме так! — усміхаючись, погодився Шарль. Але наступної миті додав: — Ну, досить про мене. Краще поговоримо про тебе. Скільки ми вже не бачились? О, мабуть, відтоді, як ти врятував від лиха мою кузину. Виходить, багацько часу минуло... Одначе дещо про тебе я все-таки знаю. Звідки, запитаєш? Припустимо, я читаю газети. Припустимо, я непогано інформований щодо світського життя свого давнього приятеля, який забув дорогу до рідних країв. Але підкажи мені, навіщо успішному французькому кінорежисерові раптом знадобилося вирушати до Америки?

Жуліан пильно подивився на друга, але не встиг нічого відповісти, бо Шарль випалив, начебто й не чекав на його відповідь:

— Я знаю, знаю! Ти, старий лисе, пронюхав, що центром кіноіндустрії стає Голлівуд. Чи не так?

Жуліан, здивований поінформованістю друга в цій галузі, лише загадково знизав плечима. Він не бажав роз-

чарувувати його, бо добре пам'ятав, що Шарль не вірив у кохання й ніколи не визнавав цього почуття, вважаючи усіх чоловіків, підвладних такій напасті, дурнями, навіть якщо ті, на його думку, були непоганими хлопцями.

— Тепер ми заживемо по-новому! Ти тільки подумай, Жуліане, — по-новому! — не стримуючи емоцій, збуджено продовжував Шарль, розводячи руками настільки широко, наскільки це було можливо.

— Ну, головне, аби не гірше, ніж було, — серйозно відповів Жуліан.

І саме зараз на палубі почалася нова хвиля пожвавлення. Судно заходило до бухти Нью-Йорка. Співрозмовники, яких з усіх боків тіснили, вирішили влитись у потік і повільно просувалися палубою разом з іншими.

— Які в тебе плани, Жуліане? Вже вирішив, де зупинишся?

— Мені дали кілька адрес, але...

— От і вирішено, поїдеш зі мною! Хай йому чорт, Жуліане, ми так давно не бачилися. Погостюєш у мене, визначишся з адресами, придивишся до міста. А може... Може, плюнеш на оте кіно й повернешся до справи, гідної сміливих чоловіків? Згадаєш минуле: вітер у вухах, пил з непокірливих доріг на сухому засмаглому обличчі, пісок на зубах; нескінченний гул мотора і запах, ні з чим не зрівнянний запах пального та, звичайно ж, божевільний азарт, який адреналіном розливається усім тілом тієї миті, коли твоє авто набирає максимальну швидкість!!! Га?!

— Так, то були чудові часи! — відгукнувся Жуліан, злегка піднявши лівий куточок губи на кшталт сумної посмішки.

— Ти був кращим із нас, але от лихо — закоханим йолопом, — з досадою похитав головою Шарль.

— Не згадуймо минуле. Ми прибули сюди творити своє майбутнє! — рішуче вимовив Жуліан і вказав на простір чужої країни, що саме зустрічала їх.

— Але ти все-таки подумай, приятелю. Мене не обдуриш: бачу, вогонь у твоєму серці не згас. Ти усе ще

любиш перегони! — хитро примружуючись, вимовив Шарль, поплескуючи друга по плечу.

— В одному ти маєш рацію — вогонь не згас, — прошепотів Жуліан, задумливо похитавши головою.

Він мав на увазі гонки чи минуле кохання? Хай там що, але Шарль не розчув цих слів. Друзі замовкли, спрямувавши погляди на краєвид, що відкрився перед ними.

Навкруги був усе ще великий простір води, хоча вони вже пливли не у відкритих водах. З усіх боків — безліч суден, зовсім різних за габаритами та призначенням. Удалині — незвичний оку обрис міста. Силуети висотних будинків, деяких із гострими шпилями, що тягнулися ще вище, до неба, і здавалися рукотворними горами. Пасажири з неприхованим інтересом розглядали усі ці споруди. Чоловіки з поважними виразами обличчя вказували один одному на об'єкти, що вразили їх найбільше, і жваво щось обговорювали. Дехто з них закурював, бо не міг інакше подолати зростаюче хвилювання. Жінки, притискаючи до себе дітей, щось пошепки їм пояснювали. Не можна було не визнати, що цієї миті безперечно кожного, хто перебував на борту, долали відразу два почуття — радісний захват від надій на нове успішніше життя та глибокий страх бути неприйнятним. Адже всім, хто прибував до Америки, обов'язково слід було пройти відбір в імміграційному центрі. Він був розміщений на острові Елліс. Саме з цього острова для багатьох починалося американське життя. Але, на жаль, не всім судилося вдало пройти своє перше випробування на новій землі. Тож це місце дуже швидко отримало назву «Острів надії та сліз». І стало місцем, що має особливе значення для кожного американця, тим місцем, де одні одержували шанс на нове життя, а інші, навпаки, виявлялися зайвими на цім «святі життя». Місцем, де одні люди холоднокровно й безпринципно вирішували мільйони доль інших людей, які лише шукали кращого життя для себе та своїх сімей.

ДРУГ

Удало пройшовши перевірку імміграційної служби та ступивши на американську землю, Жуліан вирішив скористатися гостинністю друга. Компанія, що виготовляла автомобілі й запросила Шарля як досвідченого гонщика для випробувань і вдосконалень своїх машин, надала в його розпорядження невеликий будинок. Житло це не мало шику, що характеризує оселі відомих й авторитетних людей, до якого звик Жуліан. Однак будинок був затишним, а найголовніше — в ньому було спокійно й тихо, адже Шарль із головою поринув у роботу. Вести шумне парубоцьке життя він не поспішав, що цілком влаштовувало Жуліана, утомленого від шуму публічного життя.

Несподівана зустріч із земляком, його привітність дали кінорежисерові змогу спокійно помізкувати про життя, адже саме зараз йому потрібно було вгамувати останні страхи, коливання та сумніви. Товариство давнього друга якнайкраще сприяло тому, щоб віднайти душевну рівновагу. Тим часом Шарль, за всієї прихильності до Жуліана, не розумів, чому той не поспішає підкорювати Голлівуд. Не розумів Шарль тому, що не знав і не міг знати про справжню причину приїзду друга до Америки. Тож дозволив собі припустити, що, мабуть, Жуліан розмірковує саме над його пропозицією. Йому завжди хотілося, щоби друг повернувся до перегонів і нарешті облишив кінематограф. Боячись тиснути, Шарль вирішив прямо не говорити на цю тему. Але щоразу, повернувшись додому, прагнув поділитись із Жуліаном якими-небудь новинами, сподіваючись запалити в його серці азартний вогонь. Він твердо вирішив, що має повернути друга до перегонів, цього істинно чоловічого заняття.

Був прохолодний весняний вечір. Жуліана долав сон. Одягнувши домашній халат і зручно розташувавшись у вітальні, він усе ж таки розкурив сигару й узявся ліниво переглядати ранкову газету.

— Жуліане, це добре, що ти ще не лягав. Учора я повернувся пізніше, ніж сьогодні, але вирішив тебе не будити.

Та й сьогодні, йдучи вранці, я не порушив твого сну, хоча для цього і був привід, — вимовив Шарль, увійшовши до кімнати.

— Що ж це за привід? — поцікавився Жуліан.

— Завтра відбудеться невелика гонка, в якій наша фірма зненацька вирішила взяти участь. Керівництво прагне випробувати деякі доробки. І саме мені випала честь перевірити автомобіль на гоночній трасі.

Жуліан відклав газету, випустив у стелю густий сизий дим від сигари й запитав:

— Скільки ж було тренувань?

— Було одне, але я впораюся, — упевнено заявив Шарль та хитро зблиснув очима. — Я вирішив запропонувати тобі піти разом зі мною, якщо, звичайно, в тебе немає якихось запланованих справ, які могли б завадити цьому.

— Що ж, у мене немає жодних запланованих справ. Але, навіть якби вони і були, я з такої нагоди скасував би їх усі. Тож кажеш, що тренування було лише одне? Цікаво глянути, як же ти викрутишся.

— Сумніваєшся в моїх здібностях? — зухвало посміхнувся Шарль.

— Що-о-о ти! — заперечив Жуліан теж із посмішкою, але швидко проказав: — Хоча, все-таки ставку я би зробив.

— Як у старі добрі часи! — зрадивши, вигукнув Шарль і з азартом поліз у кишені.

За мить на столі між друзями вже лежали кілька зім'ятих купюр, золота шпилька для краватки, а також дорогий портсигар.

— Що ж, — вимовив Жуліан, розглядаючи ці предмети, — тепер я розумію, що потрапив у вкрай скрутне становище...

— Хе-хе, — потираючи руки, відгукнувся Шарль. — Тобі шкода своїх речей?

— Ні, — посміхнувся Жуліан та з викликом мовив: — Я подумав, незручно виходить, бо завтра виграю парі в хазяїна, який так люб'язно надав мені дах над головою.

— Е-е-е! Ти би, Жуліане, не поспішав підбивати підсумки, — заперечив Шарль. — Почекаємо до завтра і побачиш: саме я стану повноправним хазяїном усього цього багатства й нарешті розкурю цигарку із твого чудового портсигара!

Кінорежисер у відповідь лише поблажливо посміхнувся. У компанії давнього друга в нього щоразу поліпшувався настрій.

Незважаючи на те, що друзі давно не бачились, їхнє спілкування тривало невимушено, відверто, наче й не було довгої розлуки. Збоку навіть могло здатися, що вони не бачилися не більше місяця. Усі ці роки Жуліану в глибині душі не вистачало веселості Шарля. Згадуючи своє минуле, а в такій компанії неможливо було його не згадувати, Жуліан уже вкотре переконувався, що його життя гонщика було зовсім інше, ніж життя кінорежисера, якому віддав перевагу тепер. Звичайно, і те, й інше, разом із завоюванням певних вершин, неодмінно наповнювало кров адреналіном, однак мало свої особливі відмінності. Усе-таки, чому він обрав кіно? Тоді, в юні роки, він справді захопився перегонами, йому навіть пророкували велике майбутнє в гонках. Автомобілі приваблювали його. Батько підтримував та всіляко заохочував це захоплення. Мати, навпаки, щоразу намагалася відмовити сина від участі в новій гонці, дуже переживаючи за його життя та здоров'я. Але гул мотора завжди вводив Жуліана в дивний стан, і він, обманюючи матір, знову й знову втікав у небезпечний світ нової техніки.

Із Шарлем вони заприятелювали відразу, хоча швидко зрозуміли, що один одному — серйозні суперники. Але здорове ставлення до конкуренції не зруйнувало їхньої дружби, а, навпаки, зміцнило її, що трапляється нечасто.

Мати Жуліана, акторка театру, безперестанно сподівалася, що її син все ж таки отямиться. Ще змалечку вона намагалася прищепити йому любов до мистецтва, музики та літератури. Тож часто брала його з собою до театру на вистави, в яких грала. Підтримуючи в хлопчика жвавий

інтерес до сцени, вона мріяла, що він таки вирішить стати служителем мистецтва. Завдяки її старанням Жуліан справді долучився до світу лаштунків і навіть почав брати участь у постановках. Але серце його завжди розривалося між театром і новим захопленням — перегонами. Коли ж французький автомобільний клуб оголосив свою зацікавленість у співпраці з юнаками, які подають надії, мати захвилювалась, адже її син став регулярно пропускати репетиції в театрі.

Хтозна, як склалася б доля Жуліана, але одного разу, з волі фатального випадку на чергових перегонах він зустрів Флоренс. Той, тепер далекий день їх знайомства, був дуже теплим і сонячним. Легкий вітерець мелодійно шелестів соковитим, але запиленим листям кущів, що росли біля дороги. Небо було блакитним та високим, ним швидко пливли білі купчасті хмари. Навкруги, купаючись у променях сонця, стояли запилені автомобілі, біля яких метушилися люди. Перегони, що саме закінчилися, продовжували хвилювати збуджених глядачів, які емоційно обговорювали їхній фінал. Жуліан, який показав гарні результати, все ж поступився першістю досвідченішому водієві й тепер намагався приховати свій смуток. Він не поспішав залишати машину, а щось обговорював з механіком. Шарль намагався підбадьорити друга, але Жуліан відмахувався від нього, наче від настирливої музи.

Незабаром бурхливі овації та похвали на адресу переможця віддалилися разом з юрбою, яка вирушила святкувати перемогу. Жуліан не зрушив з місця, продовжуючи стояти біля машини та із заклопотаним обличчям разом із друзями колупатись у двигуні. Шарль, не залишаючи його, все щось базікав, намагаючись розважити жартами, але раптом замовк, уп'явшись удалину. Незабаром він нервово смикнув Жуліана за рукав, бажаючи повернути його увагу, той хотів відмахнутися, однак завмер, побачивши незвичайну делегацію. Сам директор гонки в супроводі трьох чоловіків представницької зовнішності та чарівної молодой жінки швидко наближались до них.

ЗМІСТ

Нові обрії	3
Друг	9
Париж	19
На кіностудії	30
Флоренс	39
Повернення	49
Пропозиція	60
Родинне гніздечко	65
Фаб'єн	76
Прем'єра	81
Сумнів	89
Ризиковий хід	95
Зміни	104
День народження	111
Тасмниче кафе	120
Незвичайний день	130
Гостя	142
Одкровення	151
Ніколет	154
Ревнощі	164
Слова любові	168
Маркель	176
Чари кохання	182
Кабаре	188
Невідкладна справа	195
Прохання Ніколет	200
Змовники	205
Ревнощі та помста	212
Щасливий день	221
Погром на кіностудії	226
Еміль і Ніколет	233
Рішення Паскаля	238
На святі	241
Етьєн	251
Інший час	256

Рішення	265
Заручини	273
Незнайомка	278
У кафе	281
Обман	287
Жозетт	293
Перегони	297
Зустріч	303

УДК 82-31:821.161.2

Л 61

Ліпс Катерина

Л 61 Незабуте кохання : роман / Катерина Ліпс. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2026. — 320 с.

ISBN 978-966-10-9343-9

Розставшись із коханкою, Жуліан (впливовий французький кінорежисер) кидає своє звичне життя і вирушає до далекої Америки. Одні його друзі вважають, що це — втеча від невдалого кохання, інші — спроба підкорити Голлівуд. Але помиляються всі, бо Жуліан ніяк не може забути своє перше кохання — актрису Флоренс. Вона багато років тому раптово покинула його в переддень їхнього весілля, поїхавши до Америки з іншим чоловіком. Але ж заради неї Жуліан зробив неймовірне: перетворився з гончика-початківця у поважного кінорежисера. І все даремно! Після болісного розставання, розчарований в коханні, він досяг ще більших успіхів у кар'єрі. Але гроші та слава не дали йому потрібного щастя. Тож переживши біль розбитого серця, приниження, обман, нерозуміння, нарешті віднайшов у собі сили вирушити на пошуки Флоренс, щоб отримати від неї відповідь лише на одне запитання: чому?

Якою буде їхня зустріч? Що ж відповідь йому примхлива красуня? Цей роман перенесе вас на початок ХХ ст. до Франції і на тлі розвитку кінематографа розповість про складні стосунки головних героїв, зражену дружбу та важкий шлях до досягнення суспільного визнання і мрії. Це історія, в якій гарні маски, упавши, відкривають жакливі обличчя декого з персонажів, а сила їх самолюбства та марнославства виявляється настільки небезпечною, що здатна погубити долі. Але що ж в підсумку переможе: шире кохання чи люта ненависть і помста?

УДК 82-31:821.161.2

© Ліпс Катерина, 2025

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2026

ISBN 978-966-10-9343-9